

Arrest

nr. 202 185 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 september 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1

vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 31 januari 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2016 werd ingediend door :

F(...), S(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Mauritanie

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.12.1999 met een beslissing 'niet erkend' door de vaste beroepscommissie. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procédure - namelijk 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een bijzonder langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is, namelijk een periode van 20 jaar. Hij haalt aan dat in tegenstelling dat zijn binding met België, zijn band met Mauritanië stelselmatig verloren is waardoor hij niet meer zou beschikken over een sociaal netwerk of opvang.

Echter, we stellen vast dat betrokkene zich beroept op de duur van zijn verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene in België aankwam op 13.04.1997 en dat hij zich sinds het afsluiten van zijn asielpprocedure op 21.12.1999 bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 28.06.1999, 16.02.2000, 26.08.2002, 02.02.2009, 17.06.2010 en 29.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende betrokkene in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Mauretanië, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. In huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs voor van eventuele opgebouwde sociale banden en dit niettegenstaande een verondersteld verblijf van twintig jaar. Zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als

doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen sociaal netwerk of opvang meer heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker herinnert er verder aan dat zijn vader hulpbehoevend is en de steun van verzoeker nodig heeft. Het zou voor verzoeker onmogelijk zijn om voor onbepaalde tijd het land te verlaten en zijn vader achter te laten. Echter, betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op zijn vader. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat zijn vader in België zou verblijven en hulp nodig zou hebben. Het gaat hier dus om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig bewijs en dat is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en met name de aard en de intensiteit van zijn sociale relatie en omdat een terugkeer een ongerechtvaardigde inmenging zou uitmaken op het privé-, gezins- en familielevens van verzoeker. Echter, wij stellen vast dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt van eventuele opgebouwde sociale banden of van een opgebouwd gezinsleven, en dit niet tegenstaande een verondersteld verblijf van twintig jaar. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er sprake is van sociale banden of familiale banden. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld bleef ondanks het feit dat hij illegaal in het land verbleef kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied verviel bij het afsluiten van zijn asielprocedure. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde, dat hij zich steeds waardig gedragen zou hebben en niet in aanraking gekomen zou zijn met het justitieel apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij op zeer goede manier geïnterneerd zou zijn, dat hij in onze samenleving geworteld zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat het spreken van de landstaal zijn integratie in belangrijke mate gefaciliteerd zou hebben, dat hij gedaan zou hebben wat hij kon om zijn toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat hij op zeer langdurige basis zou zijn tewerkgesteld, dat hij meer dan bekwaam zou zijn om in te staan voor zijn eigen onderhoud en tot het leveren van een bijdrage aan de samenleving, dat hij zich naast zijn werkervaring ook verder bekwaamd zou hebben, dat hij de mogelijkheid zou hebben om aan de slag te gaan, dat hij vastgegroeid en geworteld zou zijn in onze maatschappij, dat hij een waardig burger zou zijn, dat hij oprecht, werkbereid en taalvaardig zou zijn en normbesef zou hebben en dat hij een individuele rekening 2001 van KMDA vzw voorlegt, evenals verschillende loonafrekeningen (...) BVBA uit de periode van 2002-2012, attest van onregelmatige aanwezigheid bij Nederlandse taallessen van 10.09.2003 tot 17.06.2004, attest lasopleiding d.d. 27.05.2005, een aanslagbiljet personenbelasting aanslagjaar 2011, een attest RVA C4, een mandaat ACV d.d. 18.03.2013, een formulier C1 d.d. 18.03.2013 en een attest vakantiegeld d.d. 17.06.2013) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3 Op 1 februari 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer 201 368.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

2. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De criteria van overmacht zijn derhalve niet van toepassing.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent “buitengewoon” niet dat het “onmogelijk” is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen.

Deze omschrijving is overgenomen en bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3. In de bestreden beslissing werd kennelijk een onderzoek verricht naar de ingeroepen buitengewone omstandigheden door verzoekster. De verwerende partij heeft deze elementen onderzocht, maar afgetoetst aan een foutieve interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat de verwerende partij een toetsing heeft uitgevoerd of het voor verzoeker onmogelijk is om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf in te dienen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(stuk 1; eigen accentuering)

Het niet kunnen indien van de aanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, wijst op de onmogelijkheid hiervan.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen evenwel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Dit laatste werd niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit volgt letterlijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

4. Om deze redenen dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

3.1.2 Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe wordt gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde de ingeroepen elementen heeft onderzocht, maar deze heeft afgetoetst aan een foutieve interpretatie van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’. Ze stelt dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing namelijk blijkt dat de gemachtigde een

toetsing heeft uitgevoerd of het voor haar onmogelijk is om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf in te dienen. De verzoekende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Het ‘niet’ kunnen indienen van de aanvraag via de gewone procedure wijst volgens de verzoekende partij op de onmogelijkheid ervan. Ze benadrukt dat *in casu* niet werd onderzocht of het voor haar ‘bijzonder moeilijk’ is om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf in te dienen.

In de eerste plaats moet erop gewezen worden dat in de bestreden beslissing in geen geval uitdrukkelijk wordt gesteld dat het voor de verzoekende partij onmogelijk moet zijn om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf ‘niet’ kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het gegeven dat hierbij het woordje ‘niet’ wordt gebruikt, betekent in geen geval dat zonder meer enkel zou onderzocht zijn geweest dat het voor de verzoekende partij onmogelijk is om naar het land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen. De voormelde motivering van de gemachtigde kan immers zowel duiden op het ‘niet’ kunnen indienen van de aanvraag via de gewone procedure omdat het onmogelijk is, als op het ‘niet’ kunnen indienen van de aanvraag via de gewone procedure omdat het bijzonder moeilijk is. De kernconclusie is dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het niet kan ingediend worden via de gewone procedure, zij omdat het onmogelijk is, zij omdat het bijzonder moeilijk is. Het loutere feit dat er andere bewoordingen zijn gebruikt duidt niet automatisch op een foutieve interpretatie van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’, te meer nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt ingegaan op de ingeroepen elementen zodat uit de motivering duidelijk blijkt dat de gemachtigde de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft beoordeeld, door na te gaan of de ingeroepen elementen aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden, namelijk of deze elementen daadwerkelijk een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering waarbij wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf ‘niet’ kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Door de verzoekende partij werden in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet de concrete elementen aangehaald (en gestaafd aan de hand van stukken) waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die het voor hem onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar Mauritanië om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Verzoeker beriep zich daarbij expliciet op artikel 8 EVRM.

2. In de regularisatieaanvraag werd aangehaald dat verzoeker een 36-jarige man is, geboren in (...) (Mauritanië) en hebbende de nationaliteit van Mauritanië.

Verzoeker heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. Zoals de Dienst Vreemdelingenzaken in de

bestreden beslissing heeft vastgesteld, is de heer S (...) F (...) in het Rijk aanwezig sinds de jaren '90 (1997). Dit betreft een periode van bijna 20 jaar.

Verzoeker bracht in zijn regularisatieaanvraag verschillende verklaringen en attesten voor waaruit kon worden vastgesteld dat hij in België heeft verbleven:

- Stuk 3: bijlage 26bis 02.06.1997
- Stuk 4: bijlage 26 dd. 16.05.1997
- Stuk 5: individuele rekening 2001 van (...) VZW
- Stuk 6: loonafrekeningen (...) BVBA voor de periode 2002-2012
- Stuk 7: attest adreswijziging 06.03.2003
- Stuk 8: Attest volgen Nederlandse lessen 2003-2004
- Stuk 9: attest lasopleiding dd 27.05.2005
- Stuk 10: aanslagbiljet 2011, inkomstenjaar 2010
- Stuk 11: Attest RVA periode tewerkstelling 01.01.2012-21.12.2012
- Stuk 12: mandaat ACV dd. 18.03.2013
- Stuk 13: formulier C1 dd. 18.03.2013
- Stuk 14: attest vakantiegeld dd. 17.06.2013

Het zeer langdurige verblijf van verzoeker in België blijkt uit deze documenten, die door verzoeker werd gevoegd bij zijn regularisatieaanvraag.

In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker zijn band met Mauritanië (het land waar hij de nationaliteit van bezit) stelselmatig verloren.

Hij is sinds zijn aankomst in België (1997) niet meer naar Mauritanië teruggekeerd, hetgeen niet wordt betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing.

Een sociaal netwerk of opvang heeft hij niet meer. Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk (onmogelijk) om voor maanden naar Mauritanië te verhuizen, onwetende wanneer hij terug kan keren naar het land waar hij sociaal geworteld is.

3. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde evenwel gesteld dat verzoeker geen enkel bewijs zou hebben voorgebracht "van eventuele opgebouwde sociale banden of van een opgebouwd gezinsleven, en dit niet tegenstaande een verondersteld verblijf van twintig jaar". De gemachtigde stelt verder, voortbouwend op deze stelling, dat: "Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er sprake is van een sociale banden of familiale banden" (pagina 2, bestreden beslissing).

Doordat verzoeker geen bewijs zou hebben gevoegd bij zijn regularisatieaanvraag dat enig verband houdt met de toepassing van artikel 8 EVRM, stelt de gemachtigde dat dit artikel niet van toepassing is.

Deze stelling is foutief.

Vooreerst heeft verzoeker weldegelijk verschillende bewijsstukken voorgebracht waaruit blijkt dat hij een privéleven heeft opgebouwd dat wordt beschermd onder artikel 8 EVRM (de stukken 3 t.e.m. 14). Uit deze stukken, die ten onrechte niet worden betrokken in het oordeel van de gemachtigde, blijkt dat verzoeker onder meer een netwerk van economische belangen heeft ontwikkeld.

Bovendien kan de toepassing van artikel 8 EVRM in de zin van een opgebouwd privéleven tevens worden afgeleid uit gegronde vermoedens. Het vermoeden kan niet worden ontkend dat verzoeker, door zijn verblijf in België sinds 1997, een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft ontwikkeld. Door de gemachtigde wordt bovendien niet ontkend dat verzoeker sinds 1997 in België is en het land sindsdien niet meer heeft verlaten.

Deze elementen, zijde de voorgebrachte bewijsstukken en de gegronde vermoedens, werden door de gemachtigde ten onrechte niet in het oordeel betrokken inzake de toepassing van artikel 8 EVRM (zie verder hieronder).

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie onderstaande rechtspraak).

4. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen

de “gevestigde vreemdelingen” (“immigrés établis”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Verzoeker verwijst hierboven naar bovenstaande uiteenzetting – met name de elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf – waaruit de toepassing van artikel 8 EVRM in casu blijkt.

Deze elementen dienden dan ook betrokken te worden in het onderzoek naar zowel de toepassing van artikel 8 EVRM als, nadien, naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Omdat zowel de bewijsstukken die werden voorgebracht door verzoeker als de gegronde vermoedens waarover de gemachtigde kennis heeft (zie hierboven) niet worden betrokken in het oordeel van de gemachtigde, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Bovendien, doordat de gemachtigde geen rekening houdt met deze elementen waarvan zij nochtans kennis heeft, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

5. Verzoeker merkt nog op dat in de bestreden beslissing nog een standaardformulering werd bijgevoegd als volgt: “Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”.

Dit doet vooreerst geen afbreuk aan de vaststelling dat met bovenvermelde gegevens geen rekening werd gehouden.

Uit de gestelde bewoordingen kan bovendien niet worden afgeleid dat er door de verwerende partij werkelijk een concreet onderzoek werd verricht in het licht van artikel 8 EVRM en dit rekening houdende met alle elementen waarover de gemachtigde kennis heeft.

Bovenvermelde standaardformulering neemt bovenvermelde concrete elementen niet in overweging. Deze abstracte formulering van de gemachtigde laat op geen enkele manier blijken dat met de concrete feiten werd rekening gehouden.

Noch uit de motivering in de beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat hieraan voldaan werd door de verwerende partij.

Door het gebrek aan een werkelijke, concrete belangenafweging, dringt een schending zich op van artikel 8 EVRM.

6. BIJKOMEND, wijst de verzoekende partij erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk waarom de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de bijgebrachte stukken door verzoeker en de gegronde vermoedens door zijn zeer langdurig verblijf in België, zowel inzake het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM als inzake de belangenafweging die hierop volgt.

Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang.

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- *De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;*
- *En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM."

3.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- "1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

De verzoekende partij betoogt dat zij in haar regularisatieaanvraag heeft aangehaald dat zij een bijzonder langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende haar leven en de periode dat zij in België woonachtig is. Ze wijst erop dat dit een periode van bijna 20 jaar betreft en geeft aan dat zij verschillende verklaringen en attesten voorbracht waaruit kon worden vastgesteld dat zij in België heeft verbleven, met name de stukken 3 tot en met 14. Ze stelt dat uit deze documenten het zeer langdurige verblijf in België blijkt. Ze stelt verder haar band met Mauritanië verloren te hebben en er geen sociaal netwerk of opvang meer te hebben. De verzoekende partij betoogt verder dat de stelling dat zij geen enkel bewijs zou hebben voorgebracht van eventuele sociale banden of van een opgebouwd gezinsleven foutief is. Ze wijst op de voorgebrachte bewijsstukken (3 tot en met 14) waaruit blijkt dat zij een privéleven heeft opgebouwd dat wordt beschermd onder artikel 8 van het EVRM en stelt dat uit deze stukken, die ten onrechte niet worden betrokken in het oordeel van de gemachtigde, blijkt dat zij onder meer een netwerk van economische belangen heeft ontwikkeld. De verzoekende partij vervolgt dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM in de zin van een opgebouwd privéleven ook kan worden afgeleid uit gegronde vermoedens en dat de voorgebrachte bewijsstukken en de gegronde vermoedens ten onrechte niet in het oordeel werden betrokkene inzake de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Ze benadrukt dat geen rekening werd gehouden met deze elementen waarvan de gemachtigde nochtans kennis had.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met voormeld betoog hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag van 12 september 2016 en wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande deze aangehaalde elementen zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift.

Zo wordt in de bestreden beslissing aangaande het verblijf en de bijzonder langdurige en intense binding met België het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.12.1999 met een beslissing 'niet erkend' door de vaste beroepscommissie. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een bijzonder langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is, namelijk een periode van 20 jaar. Hij haalt aan dat in tegenstelling dat zijn binding met België, zijn band met Mauritanië stelselmatig verloren is waardoor hij niet meer zou beschikken over een sociaal netwerk of opvang.

Echter, we stellen vast dat betrokkene zich beroept op de duur van zijn verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene in België aankwam op 13.04.1997 en dat hij zich sinds het afsluiten van zijn asielpprocedure op 21.12.1999 bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 28.06.1999, 16.02.2000, 26.08.2002, 02.02.2009, 17.06.2010 en 29.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende betrokkene in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Mauretanië, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. In huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel bewijs voor van eventuele opgebouwde sociale banden en dit niettegenstaande een verondersteld verblijf van twintig jaar. Zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen sociaal netwerk of opvang meer heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Aangaande artikel 8 van het EVRM, de tewerkstelling en de elementen van integratie wordt het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en met name de aard en de intensiteit van zijn sociale relatie en omdat een terugkeer een ongerechtvaardigde inmenging zou uitmaken op het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker. Echter, wij stellen vast dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt van eventuele opgebouwde sociale banden of van een opgebouwd gezinsleven, en dit niet tegenstaande een verondersteld verblijf van twintig jaar. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van sociale banden of familiale banden. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

(...)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde, dat hij zich steeds waardig gedragen zou hebben en niet in aanraking gekomen zou zijn met het justitieel apparaat, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij op zeer goede manier geïnterneerd zou zijn, dat hij in onze samenleving geworteld zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat het spreken van de landstaal zijn integratie in belangrijke mate gefaciliteerd zou hebben, dat hij gedaan zou hebben wat hij kon om zijn toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat hij op zeer langdurige basis zou zijn tewerkgesteld, dat hij meer dan bekwaam zou zijn om in te staan voor zijn eigen onderhoud en tot het leveren van een bijdrage aan de samenleving, dat hij zich naast zijn werkervaring ook verder bekwaamd zou hebben, dat hij de mogelijkheid zou hebben om aan de slag te gaan, dat hij vastgegroeid en geworteld zou zijn in onze maatschappij, dat hij een waardig burger zou zijn, dat hij oprecht, werkbereid en taalvaardig zou zijn en normbesef zou hebben en dat hij een individuele rekening 2001 van KMDA vzw voorlegt, evenals verschillende loonafrekeningen (...) BVBA uit de periode van 2002-2012, attest van onregelmatige aanwezigheid bij Nederlandse taallessen van 10.09.2003 tot 17.06.2004, attest lasopleiding d.d. 27.05.2005, een aanslagbiljet personenbelasting aanslagjaar 2011, een attest RVA C4, een mandaat ACV d.d. 18.03.2013, een formulier C1 d.d. 18.03.2013 en een attest vakantiegeld d.d. 17.06.2013) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Gelet op bovenstaande motivering kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat niet gemotiveerd zou zijn geweest over de door haar voorgebrachte stukken nu deze uitdrukkelijk worden aangehaald bij de elementen van integratie. Zij gaat echter in geen geval in op deze concrete motieven zodat zij er geen afbreuk aan kan doen. Volledigheidshalve merkt de Raad hierbij op dat de voormelde stelling van de gemachtigde over de elementen van integratie in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook in geen geval dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad benadrukt nog dat de buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM benadrukt de Raad dat, daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft zodat de schending van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd, in de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven uitdrukkelijk wordt gemotiveerd met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de stelling dat zij geen enkel bewijs zou hebben voorgebracht van eventuele sociale banden of van een opgebouwd gezinsleven foutief is en wijst op de voorgebrachte bewijsstukken (3 tot en met 14) waaruit blijkt dat zij een privéleven heeft opgebouwd dat wordt beschermd onder artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat er hoe dan ook een belangenweging werd doorgevoerd en de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Door louter te stellen dat dit een standaardformulering betreft en hieruit niet kan afgeleid worden dat er een concreet onderzoek werd gedaan, toont de verzoekende partij niet aan dat deze afweging kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn, te meer nu elders in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf, tewerkstelling en haar integratie waarbij werd geoordeeld dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, wat betekent dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De verzoekende partij

gaat echter niet concreet in op de omstandige motivering over haar langdurig verblijf, de tewerkstelling en haar integratie zodat ze er geen afbreuk aan kan doen.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat uit de bovengenoemde stukken blijkt dat zij onder meer een netwerk van economische belangen heeft ontwikkeld, wijst de Raad erop dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, *in casu* de verzoekende partij die in feite vraagt haar een voordeel te verlenen, zelf ligt: Zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde moet – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – motiveren waarom hij deze niet aanvaard, wat de gemachtigde *in casu* gedaan heeft. De gemachtigde moet niet ingaan op wat in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 september 2016 in geen geval heeft aangehaald “een netwerk van economische belangen” ontwikkeld te hebben. Evenwel werd zoals hoger weergegeven geantwoord op de aangevoerde elementen, waaronder de tewerkstelling en de voorgelegde stukken, waar de verzoekende partij echter niet concreet op ingaat.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in haar aanvraag de concrete elementen werden aangehaald waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die het voor haar onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar Mauritanië om daar de aanvraag in te dienen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar kritiek en betoog blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de *in casu* gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU